

Nincs más út, csak a Nyugat

A berlini fal leomlása óta nem állt a nyugati világ olyan drámai kihívások előtt, mint most. Az Oroszországgal éleződő konfliktust sokan egy új hidegháború kezdetének tekintik, amelynek kimenetele kétséges. Ráadásul a 2008-ban kezdődött pénzügyi és gazdasági világválságból épp hogy éledező Nyugatnak saját belső politikai és szerkezeti kríziseivel is szembe kell néznie. És akkor még nem beszéltünk a társadalmi sokszínűségből fakadó ellentétekről vagy a nemzetközi terrorizmus sajnos nagyon is időszerű és drámai fejleményeiről. Rendkívül törekeny tehát az a sokrétű egyensúly, amely úgy-ahogy fenntartja a békét a világunkban; pontosabban, amely képes legalább a katonai jellegű válságokat elszigetelten kezelni. Egy biztos pont azonban van: az az értékrendszer, amely a második világháború után fokozatosan létrehozta az euroatlanti közösséget. Ennek alapja a demokrácia, a kisebbségi véleményeknek védelmet nyújtó közjogi és az egymást ellenőrző állami szervezetek egyensúlyát fenntartó intézményrendszer, a polgári szabadságjogok biztosítása, az emberi méltóság feltétel nélküli tisztelete, a tisztakezű állam ideálja, az egyenlő versenyfeltételeket nyújtó szabályozott, de szabad piacgazdaság modellje és a társadalmi szolidaritás erősítésének vágya. Meglehet, hogy euroatlanti közösségünk országai – kulturális és történelmi különbözőségük miatt – eltérő módon kívánják érvényre juttatni ezeket az elveket, azonban azokból soha nem engednek. A képviselői demokrácia természetéből fakadóan egy-egy államon belül is versenyeznek a különféle politikai csoportok a polgárok támogatásáért, hiszen eltérő a társadalom szervezésével és a jövedelmek elosztásával kapcsolatos véleményük és politikájuk. Ám a közös értékek erősítése és azok nyomán a politikai együttműködés ma mégis sokkal fontosabb Nyugaton, mint a pártpolitikai-ideológiai szembenállás. Mert az egyes országokban is érzékelhető globális kihívásokat csak együtt, összefogva lehet legyőzni.

Hazánkban talán egyedül ebben érthet ma egyet minden magát demokratának valló ember, tekintse magát akár jobboldalinak, liberálisnak vagy baloldalinak. Szent István több mint ezer éve választott Kelet és Nyugat között: ez utóbbi mellett tört lándzsát. Voltak és vannak komoly vitáink a Nyugattal, de szabadság és jólét csak a vele való szövetségből, nyomor és rabság viszont a vele való szembenállásból származott. Ha nagy királyunk szerény követőinek, minden kritikai gondolkodásunk mellett is az euroatlanti közösség iránt elkötelezett patriótáknak gondoljuk magunkat, akkor mi sem állíthatunk mást, mint hogy nemzeti szuverenitásunkat csak ebben a szövetségi rendszerben teljesíthetjük ki. A keleti partnerség fontos számunkra, de csak ezen rendszer érdekeivel megegyező módon. A magyar értékek teljesen megegyeznek az EU és NATO értékeivel, és jóval több a közös, mint eltérő érdekünk. Ez a stratégiai szövetségünk alapja. Nem létezhetnek politika-ideológiai határok és pártpolitikai megfontolások akkor, amikor a szabadság, a demokrácia vagy az önkényuralom közül kell választanunk. Élünk az Atlanti-óceán bármelyik partján, tartozunk akármilyen párthoz vagy legyünk független polgárok, üzzünk bármilyen hivatást és legyünk akárhány évesek, összeköt bennünket a szabadság szeretete és a demokráciába vetett megingathatatlan hitünk. Ezekért érdemes bátran harcolnunk és áldozatokat vállalnunk. Ha nem tennénk, nem lennénk méltóak egykor élt hőseinkhez, és nem tudnánk gyermekeink szemébe nézni. Ma nincs helye a mellébeszélésnek, pártoskodásnak és időhúzásnak, mert a tét óriási. Tegyük le

emellett a voksunkat, mutassuk meg, hogy legalább ebben az egy értékrendben egyetértünk. S akkor remélhetőleg majd más kérdésekről is képesek leszünk beszélgetni egymással.

Kerék-Bárczy Szabolcs

<http://kapitalizmus.hvg.hu/2015/1/23/nincs-mas-ut-csak-a-nyugat/>